

kuterer dette Spørgsmaal videre, men den højtærede Minister har i Gaar gjort et Par Betragtninger gældende overfor noget, jeg har sagt om denne Sag, og dette foranlediger mig til at tage Ordet, og han har tillige i Forbindelse med denne Sag anstillet nogle Betragtninger, som have Almeninteresse, og derfor vil jeg gerne tillade mig at rette følgende Forespørgsler til den højtærede Justitsminister.

For det første: kan man her i Landet blive fri for Afsoningen af en Straf ved at præstere en Lægeattest for, at man ikke kan taale det Fængsel, man er dømt til at hensættes i? Og dernæst: er den Vej, man ellers gaar i saadanne Tilfælde, ikke den, at den paagældende møder til Afsoning, og at saa eventuelt — hvis han altsaa mener, at han er syg — Fængselslægen undersøger den paagældende og da eventuelt indlægger ham paa Fængselets Sygestue, medens det ikke hidtil har været Skik, at en Mand kan møde med en privat Læges Attest og da opnaa Udsættelse? Dernæst vil jeg gerne spørge Justitsministeren, om denne ny Fremgangsmaade er anvendt i mere end dette ene Tilfælde, og da i hvor mange?

Op dernæst: anser den højtærede Justitsminister det ikke for at være forbundet med en overordentlig stor Fare, at Folk, der have Lægeattest for, at de ikke kunne taale Fængselet, vide, at de for eventuelle Forbrydelser, som blive straffede med Fængsel, kunne gaa rundt, fri for Straf? Det forekommer mig at være en ganske overordentlig betænkkelig Side ved den Metode, som for Justitsministeren nu synes at være den rigtige.

Saa vil jeg endelig i dette enkelte Tilfælde tillade mig at spørge om, af hvilken Dato den Lægeattest er, der her er Tale om; der er jo maaske kun en, og da maa man jo antage, at Lægeattesten er 2—2¹/₂ Aar gammel. Men Sandsynligheden taler dog for, at denne Lægeattest maa være bleven fornyet, og jeg kunde da ønske at vide — for dette er jo et Spørgsmaal af stor Betydning, bortset fra dette enkelte Tilfælde —, hvor ofte den paagældende paa denne Maade er bleven fri for Straffens Udsoning, hvor ofte han skal møde med en Lægeattest, og overfor hvilken Autoritet han da møder med denne.

Med Hensyn til selve Brevet gjorde Ministeren i Gaar den Bemærkning overfor noget, jeg havde udtalt, at det ikke er rigtigt, naar jeg mener, at Ministeren maatte vide paa Forhaand, at han ved at

skrive dette Brev vilde komme i daarligt Selskab. Thi, siger den højtærede Minister, man kommer derved ikke i daarligt Selskab, naar blot man kan forsvare det paagældende Brevs Indhold. Jeg tror ikke, den højtærede Minister faar Tilslutning til denne Tanke, at man kan skrive, rette en Anmodning om en personlig Tjeneste, til et hvilket som helst Menneske. Jeg tror ikke, den højtærede Justitsminister faar Tilslutning til denne Tanke. Jeg tror ikke, der er Uenighed hverken her i Tinget eller ude i Befolkningen om dette, at det er meget lidet værdigt for Landets Justitsminister at anmode om en personlig Tjeneste af en Mand, der udgiver et Blad, som Rigsdagen af Sømmelighedshensyn ikke vil have liggende i sit Læseværelse. Dette Blad nemlig saavel som det Blad, Justitsministeren citerede her i Tinget forleden Dag, ere vist de to eneste Blade i det ganske Land, som Rigsdagen ikke taa-ler indenfor sine Mure.

Det forekommer mig, at de særlige Omstændigheder, som have været til Stede i dette Tilfælde, og som nu ere blevne belyste fra forskellig Side — jeg tænker naturligvis her paa denne ikke afsonede Straf —, bevirke, at denne Begivenhed ikke kan betegnes som særlig hyggelig. Dermed kan man ikke — det hverken agter jeg nu eller har gjort før — udkaste nogen som helst Insinuation. Men det forekommer mig ikke, at Begivenheden — og det tror jeg ikke, der er mange, der ere uenige med mig i —, kan, saaledes som alt nu foreligger, kaldes særlig hyggelig eller siges at være en særlig Pryd for det offentlige politiske Liv herhjemme.

Hermed skal jeg slutte disse korte Bemærkninger, idet jeg maaske blot endnu til det ærede Medlem for Middelfart (Slengerik), der talte om de forskellige Partiers Rummelighed, maa sige, at naar det radikale Parti indenfor sig kan rumme det ærede Medlem for Middelfart, der farter Landet rundt og prædiker den Lære, at alt Forsvar for vort Land er den fuldstændigste Meningsløshed, og det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe), der her forleden Dag erklærede — alle maatte for Resten ogsaa vide, at han havde denne Opfattelse —, at et Forsvar maa og skulle vi have, saa er der med Hensyn til en saa betydningsfuld Sag som denne saa diametrale Modsætninger, at det ærede Medlem skulde indskrænke sig til sit eget Partis Rummelighed og lade os andre glæde os over vore Partiers Rummelighed.